

Единъ пжтъ отишълъ въ с. Михалци (търновско) и поискалъ тамъ да го условятъ за учителъ.

— Колко пари искашъ? запиталъ чорбаджията.

— Хиляда гроша (200 лв.) за една година и да ме храните.

— Че много искашъ ти, бе учителю. Говедарьтъ ни пасе говедата за 200 гр. (40 лв.), а ти искашъ 1000 гроша. На говедаря работата е мъчна: пече се по слънце, тича подиръ говедата, мокри го дъждъ, мрази го зима, а пжкъ твоята лесна: ще стоишъ на сѣнка, нѣма дъждъ, нѣма вѣтъръ, нѣма студъ.

— Да попитаме владиката, рекълъ дѣдо попъ.

Щомъ Славейковъ чулъ, че ще питатъ владиката, очистилъ се отъ селото.

П. Р. Славейковъ казанджия.

Като не могълъ да намѣри свободно да учителствува, той помислилъ да се покалугери, ала черното расо не му се харесало и се изоставилъ отъ мерака си. Безъ работа обаче не можело да се живѣе. Тогавя той отива въ бащина си дюгенъ и става казанджия. Запретналъ ржкяви до лакти, па хваналъ съ здрава младежка ржка чука; наковалнята запращѣла и зазвѣнтѣла, като да усѣтила, че буйна снага се извива. Нарезжда се Петко заедно съ другитѣ чираци и запѣва дюгяна съ онѣзи гласове, които тѣй хармонично и звѣнливо се чуватъ въ всѣка бакърджийска работилница.

Гжвкаво тѣло се извива, дребенъ потъ лице облива, жилави ржцѣ се плъзгатъ по дрѣжкитѣ, тежки чукове се виятъ на кржгове въ въздуха и мѣрно падатъ върху бакърения листъ на наковал-